

– Socialdemokratiet tager samtidig afstand fra, at regeringen forsøger at bruge kommunaftalen til at undergrave folkeskoleforliget, idet dette forlig ikke giver nogen muligheder eller belæg for at bruge holddannelse som redskab til økonomiske besparelser i folkeskolen.

Da Socialdemokratiet må tage afstand fra regeringens økonomiske politik og fra de vilkår, som det medfører for kommuner og amter, kan Socialdemokratiet ikke tage et medansvar for de indgåede aftaler og for de konsekvenser, som de indebærer for mange borgere. Når Socialdemokratiet ikke stemmer imod, men afholder sig fra at stemme, skyldes det alene vores principielle tilslutning til aftalesystemet.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget stemmer for bloktilskudsaktstykket, men tager forbehold for den konkrete udmøntning i lovgivning.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget stemmer nej til aktstykket, fordi det er led i en økonomisk politik, som SF både finder uansvarlig og udtryk for en politisk prioritering, som SF er helt uenig i. Hovedelementerne i regeringens politik de sidste 15 måneder har været at uddele skattelettelser på i alt over 10 mia. kr., hvoraf 7 mia. kr. har været uden finansiering, mens de resterende 3 mia. kr. er taget ved at reducere væksten i det offentlige forbrug. Dermed har man øget det i forvejen pænt voksende private forbrug for den velstillede del af befolkningen, mens man har skåret yderligere af væksten i udgifterne til den fælles velfærd, som i forvejen blev holdt i meget stramme tøjler. Skattelettelser skaber kun få job, mens beskæringer af det offentlige forbrug koster mange job. Regeringen har samtidig lagt oven i statsgælden til skade for fremtidige generationer – selv om både regeringens egen Velfærdskommission og Det Økonomiske Råds formandskab (vismændene) har påpeget, at det ikke er holdbart.

At regeringen tænker meget kortsigtet, fremgår også af indholdet i de kommunale aftaler. Og især af det, der helt mangler:

– BST-pligten fjernes fra både amter og kommuner, og de penge, der frigøres, bliver inddraget gennem lavere bloktilskud. Dermed svækkes den forebyggende indsats for et bedre arbejdsmiljø. Ud over de lidelser, som det påfører en række offentligt ansatte, betyder det også, at vi bevæger os endnu længere væk fra den 2010-målsætning for arbejdsstyrken, som regeringen i forvejen mangler 32.000 i at opfylde – efter dens egne, optimistiske skøn,

– der gøres intet for at leve op til den målsætning om at renovere kloaknettet, som blev aftalt i 1994. Det ville kræve investeringer på ca. 1,9 mia. kr. årligt frem til 2008. I stedet for overlades også denne regning til fremtidige generationer – ligesom aftalerne i øvrigt er kemisk rensset for andre tiltag, der kan nedbringe miljøgælden,

– den fedmeepidemi, der truer danske børn og dermed danskernes sundhedstilstand i mange år fremover, gør regeringen absolut intet ved. Det er åbenbart vigtigere med skattelettelser til folk, der dybest set ikke har brug for dem, end at sikre god mad til børn i skoler og daginstitutioner, gode legepladser, sportsfaciliteter, cykelstier mv.,

– den negative sociale arv gør regeringen heller intet ved. Faldet i antallet af små børn skal bruges til at skære ned på bemandingen i daginstitutionerne frem for at tage fat på de problemer, som allerede kan konstateres, mens børnene er små, og altså fortsat skal have lov at vokse sig større sammen med børnene. Skolen derimod må ikke bruge flere penge, selv om elevtallet vokser, og når det gælder investeringsniveauet i folkeskolen, mener regeringen, at det er blevet for højt – selv om der er langt igen til, at vi har rimelige fysiske forhold i folkeskolerne. Det er glædeligt, at regeringen endelig har indset, at forældede undervisningsmaterialer er et stort problem, men glæden er kortvarig, når det konstateres, at regeringens økonomiske bidrag til at løse problemet er 0 kr. Endelig er det helt uanstændigt, at regeringen ikke laver en plan, der gør det muligt at indføre en ventetidsgaranti for behandling af børn med psykiske problemer.

Ud over disse punkter, der understreger, hvor kortsigtet og uansvarligt regeringen optræder, er der en række andre mangler i aftalen. Her kan nævnes, at regeringen stadig ikke har sikret, at de ældre får de 500 mio. kr., som Venstre i valgkampen lovede at give til forbedret hjemmehjælp. Aftalen indeholder ingen konkrete initiativer, endsige en garanti for hjemmehjælpen. Det eneste, man er kommet frem til, er at se, om man kan flytte om på tallene, så de giver et mindre ugunstigt billede af Venstres løftebrud.